

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

BARNEHJERTETS HELTEMOD

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Barnehjertets Heltemod

eller

Store Bror og lille Søster.

3 Akts Skuespil af Nordisk Films Co.

Smuk og spændende Nutidsnovelle
om to Børns kække Kamp mod et Forbryderkomplot

Hovedrollen udføres med beundringsværdig og indsmigrende Dygtighed af en rask Dreng og en sød lille Pige, som vinder alle Hjerter. — I Faderens Rolle ser vi med stor Interesse Danmarks — og hele Nordens — Yndling,

Carl Alstrup,

som her med Bravour løser en Opgave, der ligger fjærnt fra Lystspil-Omraadet, hvor den populære Kunstner ellers
— fejrer sine Triumfer. —

Iscenesættelsen er foretaget med sjælden
Omhu og Fantasi af Hr. A. W. SANDBERG.

146

Den fortrinlige Rollebesætning fremgaar isvrigt af følgende

Personliste:

Erik Smith, Direktør *Carl Alstrup.*
Elise, hans Hustru'..... *Henny Lauritzen.*
Otto og Ulla, deres Børn * * * * *
Jonna Smith, Erik Smiths Mor *Amanda Lund.*
Karen, hendes gamle Pige *Mathilde Felumb-Friis.*
Lola Johnsen, en Æventyrerske *Stella Lind.*
Jim Harrison, hendes Medhjælper *Carl Hintz.*

Handlingen fængsler strax Tilskueren med ejendommelig Styrke, og Spændingen fastholdes og voxer fra Billede til Billede — samtidig med at varm Sympati omslutter de to flinke og raske Børn, der har Hjertet paa rette Sted, hvor det gælder.

Afdelingerne:

1. Hvor Sorgen er Gæst.	27. En Opsigelse.
2. Direktør Smith og hans Hustru.	28. Hvad Drengen saå.
3. Ved Dødslejet.	29. En resolut Beslutning.
4. „Der er intet Haab!“	30. Hen til Bedstemoder!
5. Livet ebber ud.	31. Et Brev til Far.
6. Otto og hans Farmor.	32. Ulla maa have Dukken med.
7. Lille Søster Ulla!	33. Den lille Flygtnings Træthed.
8. En Moders Farvel.	34. Automobilten.
9. „Værn om din Søster“.	35. Farmors Forskrækkelse.
10. Drengens Løfte.	36. „Jeg vil gerne tale med min Søn“.
11. Dødens Aandepust.	37. Under fire Øjne.
12. „Gud give dig Styrke!“	38. Grebet i Usandhed.
13. Tiden læger alle Saar.	39. Skal Otto paa en Opdragelsesanstalt?
14. En Guvernante for Børnene.	40. Otto som Detektiv.
15. Ulla skal hentes fra Skole.	41. Forbryder-Komplottet.
16. Under falsk Navn.	42. „Inat Klokken 2 under samme træ som sidst...“
17. En gemen Forbryderske.	43. „Kan Bedstefaders Bøsse skyde endnu?“
18. Forbryderskens Hjælper.	44. Mens alle sover.
19. Et Indbrud planlagt.	45. Ved Pengeskabet.
20. Guvernantens Uvenlighed.	46. En mistænkelig Støj.
21. Børnenes Fjende.	47. Otto paa Vagt.
22. Mørkets Gerninger.	48. Ulla og Politimændene.
23. „Hvorfor taler du altid ondt om Frk. Johnsen?“	49. En Kamp paa Liv og Død.
24. Atter et Sammenstød.	50. Faderens Frelse.
25. Lille Ullas Sorg.	
26. „For hver Dag savner jeg Moder mere og mere!“	

Barnehjertets Heltemod.

Direktør Smith's Hustru har længe været syg, men i den sidste Tid har Sygdommen taget til i en betænkelig Grad, og en Dag indtræffer, da Lægen maa erklære, at der nu ikke længere er Haab om at redde hendes Liv. Hun har kun faa Timer tilbage at leve i.

Omkring Dødslejet samles de nærmeste Slægtninge, Manden Erik Smith, hans Moder, den hvidhaarede, hyggelige Fru Jonna Smith, og Ægteparrets to Børn, Drengen Otto, og hans nogle Aar yngre Søster Ulla. En af sine sidste Sætninger henvender den døende Kvinde til Otto, hvem hun moderligt formanende paalægger at værne om sin lille Søster.

Et Aars Tid er forløbet siden denne sørgelige Be-

givenhed i det Smith'ske Hjem. Direktør Smith er begyndt at forvinde sin Sorg, men samtidig synes det, som om hans Interesse for Børnene er i Aftagende. Han har helt og holdent overladt Opdragelsen af dem til en Guvernante, Frk. Lola Johnsen, og i de smaa, næsten daglige Stridigheder, som udkæmpes mellem Børnene og Guvernanten, staar han bestandig paa Guvernantens Parti imod Børnene, der med Barnets sikre Instinkt føler, at Frk. Johnsen har ondt i Sinde. Muligvis frygter de ogsaa, at hun vil søge at trænge ind i den Plads, Moderen har efterladt sig i Hjemmet.

Børnene har Ret i deres Anelser. Under Guvernantens Forklædning skjuler sig en gemeen Forbryderske, der har planlagt et Indbrud hos Direktør Smith, og alene derfor har taget Plads i Huset som Guvernante. Og Heldet synes at tilsmile hendes Plan, eftersom Direktør Smith selv lader sig besnære af hendes intrigante Væsen og forholder sig fuldkommen døv overfor Børnenes Klager — ja, han fore-

holder endog Børnene det urigtige i bestandig at tale ondt om Frk. Johnsen, der dog altid er saa venlig mod dem.

Nogle Aftener senere, da Børnene — som ofte før — staar hensunken i Beskuelsen af Moderens Billede, træder Guvernanten ind i Barneværelset. I et Anfald af Forbitrelse river hun, trods Børnenes ivrige Protester, Billedet ned. Aldrig saa snart er hun atter ude af Værelset, før Børnene lægger Raad op for at tage Bestemmelse om, hvad de skal foretage sig i Anledning af dette nye Overgreb. De enes om, at Otto straks skal fortælle Faderen om det.

Guvernanten er imidlertid gaaet ind til Direktør Smith for — som hun selv siger — at klage over Børnenes sidste Uartigheder. Hun vil ikke længere finde sig i den Behandling, hun er udsat for fra Børnenes Side, og vil sige sin Plads op. Direktør Smith opbyder al sin Evne for at overtale hende til at blive. Da Otto aabner Døren til Faderens Værelse, ser han Faderen staa bøjet over Guver-

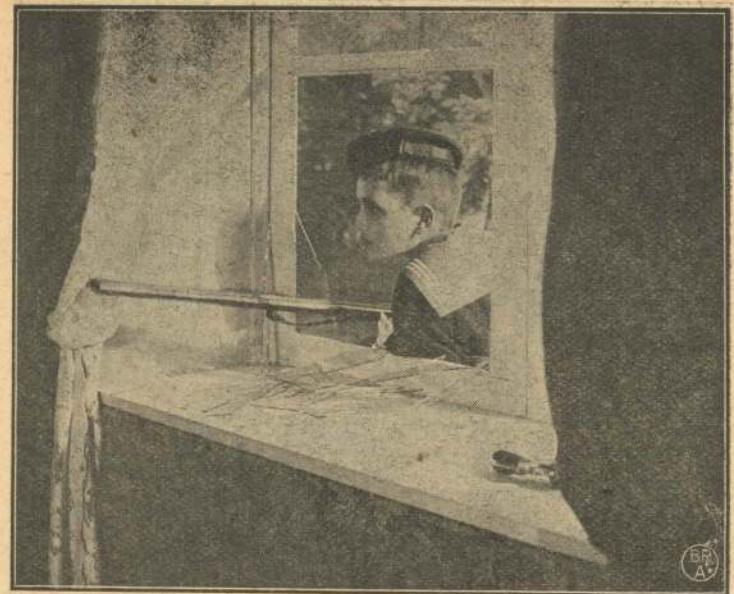

nanten paa en Maade, saa at det fra den Plads, hvor Drengen staar, ser ud, som om Faderen kysser Guvernanten. Uden at give sig tilkende trækker Otto sig tilbage.

Samme Nat forlader Otto og Ulla Barndomshjemmet og begiver sig til Bedstemoderen. I et Brev, som de efterlader i Barneværelset, skriver de til Faderen, at da de mærker, at de er til Ulejlighed, og at han foretrækker Guvernanten, er de gaaet hen til én, der holder mere af dem. Mellem Bedstemoderen, der tager sig varmt af Børnenes Sag, og Direktør Smith kommer det til en alvorlig Forklaring, og de enes om foreløbig at lade Otto og Ulla blive i Bedstemoderens Varetægt.

Otto vil imidlertid ikke derfor give tabt overfor Guvernanten. Ved daglig at udspionere hende faar han tilsidst oplyst, hvor hun har sine Konferencer med en Mand, der øjensynlig er hendes trofaste Hjælper, og her belurer han en Dag en Samtale, hvoraf han forstaar, at Indbrudet hos Faderen skal finde Sted samme Nat Klokken 2. Uden

at indivi andre end Ulla i sine Planer, bestemmer han at handle paa egen Haand, og han vil gaa saa forsigtig til Værks, at han kan gribe Forbryderne paa fersk Gerning.

Den, der den Nat havde passeret Bedstemoderens lille, hyggelige Hus, vilde være bleven Vidne til et ejendommeligt Optog, bestaaende af Ulla med Hætteslag over Hovedet, og Otto, bevæbnet med en gammel Bøsse, der en Gang har tilhørt hans Bedstefader.

Da Frk. Lola Johnsen Klokken 2 mødes med sin Hjælper i Haven til Direktør Smiths Villa, véd hun ikke, at ethvert af hendes og hendes Hjælperes Skridt følges af to opmærksomme Øjepar. Da de to mistænkelige Personer er trængt ind i Huset, sender Otto Søsteren efter Politi, medens han selv stiller sig paa Vagt udenfor det Vindue, indenfor hvilket Pengeskabet staar. Inde i Huset er Direktør Smith imidlertid vaagnet under Larmen ved Indbrudet. Han begiver sig ned i sit Værelse, hvor han — selv ubevæbnet —, da Lyset tændes, befinder sig overfor en Re-

volvermunding. Situationen er et Øjeblik meget kritisk, men da faar han uventet Undsætning af Otto, der jager et Bøsseløb gennem Ruden og saaledes gør sig til Herre over Stillingen i de faa Sekunder, det varer, før Politiet kommer til og arresterer den falske Guvernante og hendes Kammerat.

Skamfuld maa Direktør Smith nu tilstaa for sig selv, at han tidligere burde have lyttet til sine Børns advarende Røster, og han lover, at han fra nu af vil ofre Børnene al den Tid og Interesse, de har retfærdigt Krav paa, i Stedet for at overlade deres Opdragelse til vilkaarlige Mennesker, hvis moralske Indhold han har ringe eller slet intet Kendskab til.

Barnehjertets Heltemod

eller

Store Bror og lille Søster.

3 Akts Skuespil af Nordisk Films Co.

Smuk og spændende Nutidsnovelle
om to Børns kække Kamp mod et Forbryderkomplot

Hovedrollen udføres med beundringsværdig og indsmigrende Dygtighed af en rask Dreng og en sød lille Pige, som vinder alle Hjerter. — I Faderens Rolle ser vi med stor Interesse Danmarks — og hele Nordens — Yndling,

Carl Alstrup,

som her med Bravour løser en Opgave, der ligger fjærnt fra Lystspil-Området, hvor den populære Kunstner ellers
— fejrer sine Triumfer. —

Iscenesættelsen er foretaget med sjælden
Omhu og Fantasi af Hr. **A. W. SANDBERG.**

**Den fortrinlige Rollebeseætning fremgaar iøvrigt af følgende
Personliste:**

Erik Smith, Direktør *Carl Alstrup.*
 Elise, hans Hustru *Henny Lauritzen.*
 Otto og Ulla, deres Børn * * * * *
 Jonna Smith, Erik Smiths Mor *Amanda Lund.*
 Karen, hendes gamle Pige *Mathilde Felumb-Friis.*
 Lola Johnsen, en Æventyrske *Stella Lind.*
 Jim Harrison, hendes Medhjælper *Carl Hintz.*

Handlingen fængsler strax Tilskueren med ejendommelig Styrke, og Spændingen fastholdes og voxer fra Billede til Billede — samtidig med at varm Sympati omslutter de to flinke og raske Børn, der har Hjertet paa rette Sted, hvor det gælder.

Afdelingerne:

1. Hvor Sorgen er Gæst.	27. En Opsigelse.
2. Direktør Smith og hans Hustru.	28. Hvad Drengen saå.
3. Ved Dødslejet.	29. En resolut Beslutning.
4. „Der er intet Haab!“	30. Hen til Bedstemoder!
5. Livet ebber ud.	31. Et Brev til Far.
6. Otto og hans Farmor.	32. Ulla maa have Dukken med.
7. Lille Søster Ulla!	33. Den lille Flygtnings Træthed.
8. En Moders Farvel.	34. Automobilten.
9. „Værn om din Søster“.	35. Farmors Forskrækkelse.
10. Drengens Løfte.	36. „Jeg vil gerne tale med min Søn“.
11. Dødens Aandepust.	37. Under fire Øjne.
12. „Gud give dig Styrke!“	38. Grebet i Usandhed.
13. Tiden læger alle Saar.	39. Skal Otto paa en Opdragelses-
anstalt?
14. En Guvernante for Børnene.	40. Otto som Detektiv.
15. Ulla skal hentes fra Skole.	41. Forbryder-Komplottet.
16. Under falsk Navn.	42. „Inat Klokken 2 under samme
træ som sidst...“
17. En gemen Forbryderske.	43. „Kan Bedstefaders Bøsse skyde
endnu?“
18. Forbryderskens Hjælper.	44. Mens alle sover.
19. Et Indbrud planlagt.	45. Ved Pengeskabet.
20. Guvernantens Uvenlighed.	46. En mistænkelig Støj.
21. Børnenes Fjende.	47. Otto paa Vagt.
22. Mørkets Gerninger.	48. Ulla og Politimændene.
23. „Hvorfor taler du altid ondt om
Frk. Johnsen?“	49. En Kamp paa Liv og Død.
24. Atter et Sammenstød.	50. Faderens Frelse.
25. Lille Ullas Sorg.	
26. „For hver Dag savner jeg Moder
mere og mere!“	

Barnehjertets Heltemod.

Direktør Smith's Hustru har længe været syg, men i den sidste Tid har Sygdommen taget til i en betænkelig Grad, og en Dag indtræffer, da Lægen maa erklære, at der nu ikke længere er Haab om at redde hendes Liv. Hun har kun faa Timer tilbage at leve i.

Omkring Dødslejet samles de nærmeste Slægtninge, Manden Erik Smith, hans Moder, den hvidhaarede, hyggelige Fru Jonna Smith, og Ægteparrets to Børn, Drengen Otto, og hans nogle Aar yngre Søster Ulla. En af sine sidste Sætninger henvender den døende Kvinde til Otto, hvem hun moderligt formanende paalægger at værne om sin lille Søster.

Et Aars Tid er forløbet siden denne sørgelige Be-

givenhed i det Smith'ske Hjem. Direktør Smith er begyndt at forvinde sin Sorg, men samtidig synes det, som om hans Interesse for Børnene er i Aftagende. Han har helt og holdent overladt Opdragelsen af dem til en Guvernante, Frk. Lola Johnsen, og i de smaa, næsten daglige Stridigheder, som udkæmpes mellem Børnene og Guvernanten, staar han bestandig paa Guvernantens Parti imod Børnene, der med Barnets sikre Instinkt føler, at Frk. Johnsen har ondt i Sinde. Muligvis frygter de ogsaa, at hun vil søge at trænge ind i den Plads, Moderen har efterladt sig i Hjemmet.

Børnene har Ret i deres Anelser. Under Guvernantens Forklædning skjuler sig en genen Forbryderske, der har planlagt et Indbrud hos Direktør Smith, og alene derfor har taget Plads i Huset som Guvernante. Og Heldet synes at tilsmile hendes Plan, eftersom Direktør Smith selv lader sig besnære af hendes intrigante Væsen og forholder sig fuldkommen døv overfor Børnenes Klager — ja, han fore-

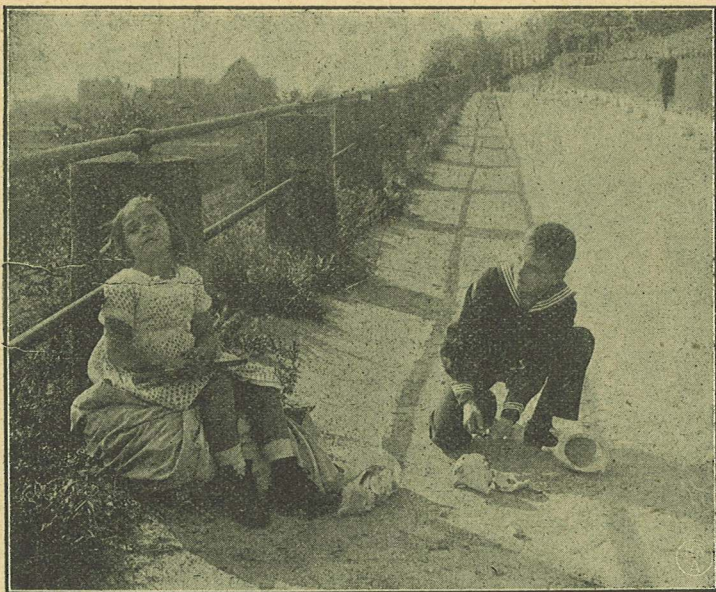

holder endog Børnene det urigtige i bestandig at tale ondt om Frk. Johnsen, der dog altid er saa venlig mod dem.

Nogle Aftener senere, da Børnene — som ofte før — staar hensunken i Beskuelsen af Moderens Billede, træder Guvernanten ind i Barneværelset. I et Anfald af Forbitrelse river hun, trods Børnenes ivrige Protester, Billedet ned. Aldrig saa snart er hun atter ude af Værelset, før Børnene lægger Raad op for at tage Bestemmelse om, hvad de skal foretage sig i Anledning af dette nye Overgreb. De enes om, at Otto straks skal fortælle Faderen om det.

Guvernanten er imidlertid gaaet ind til Direktør Smith for — som hun selv siger — at klage over Børnenes sidste Uartigheder. Hun vil ikke længere finde sig i den Behandling, hun er udsat for fra Børnenes Side, og vil sige sin Plads op. Direktør Smith opbyder al sin Evne for at overtale hende til at blive. Da Otto aabner Døren til Faderens Værelse, ser han Faderen staa bøjet over Guver-

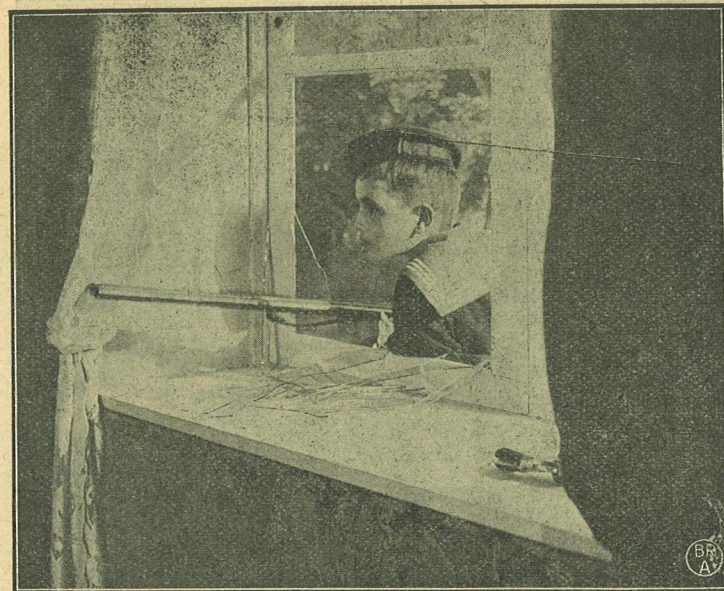

nanten paa en Maade, saa at det fra den Plads, hvor Drengen staar, ser ud, som om Faderen kysser Guvernanten. Uden at give sig tilkende trækker Otto sig tilbage.

Samme Nat forlader Otto og Ulla Barndomshjemmet og begiver sig til Bedstemoderen. I et Brev, som de efterlader i Barneværrelset, skriver de til Faderen, at da de mærker, at de er til Ulejlighed, og at han foretrækker Guvernanten, er de gaaet hen til én, der holder mere af dem. Mellem Bedstemoderen, der tager sig varmt af Børnenes Sag, og Direktør Smith kommer det til en alvorlig Forklaring, og de enes om foreløbig at lade Otto og Ulla blive i Bedstemoderens Varetægt.

Otto vil imidlertid ikke derfor give tabt overfor Guvernanten. Ved daglig at udspionere hende faar han tilsidst oplyst, hvor hun har sine Konferencer med en Mand, der øjensynlig er hendes trofaste Hjælper, og her belurer han en Dag en Samtale, hvoraf han forstaar, at Indbrudet hos Faderen skal finde Sted samme Nat Klokken 2. Uden

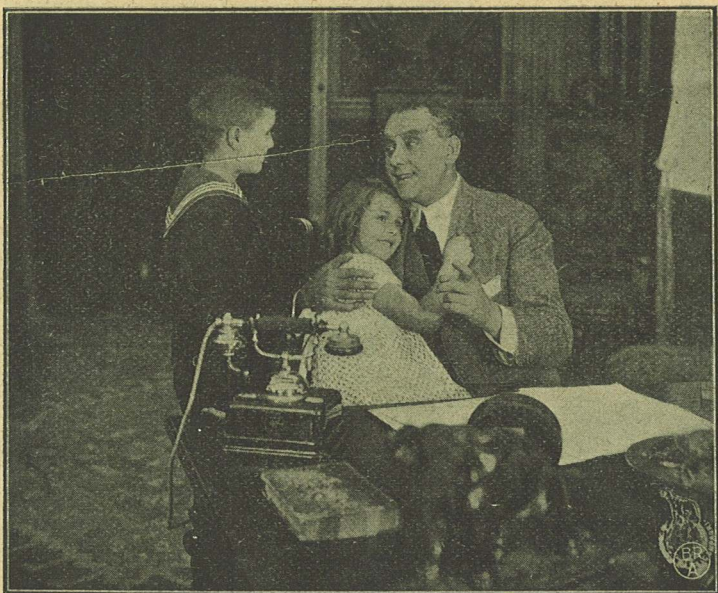

at indivi andre end Ulla i sine Planer, bestemmer han at handle paa egen Haand, og han vil gaa saa forsigtig til Værks, at han kan gribe Forbryderne paa fersk Gerning.

Den, der den Nat havde passeret Bedstemoderens lille, hyggelige Hus, vilde være bleven Vidne til et ejendommeligt Optog, bestaaende af Ulla med Hætteslag over Hovedet, og Otto, bevæbnet med en gammel Bøsse, der en Gang har tilhørt hans Bedstefader.

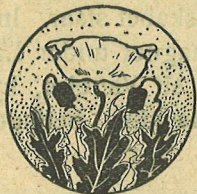
Da Frk. Lola Johnsen Klokken 2 mødes med sin Hjælper i Haven til Direktør Smiths Villa, véd hun ikke, at ethvert af hendes og hendes Hjælpers Skridt følges af to opmærksomme Øjepar. Da de to mistænkelige Personer er trængt ind i Huset, sender Otto Søsteren efter Politii, medens han selv stiller sig paa Vagt udenfor det Vindue, indenfor hvilket Pengeskabet staar. Inde i Huset er Direktør Smith imidlertid vaagnet under Larmen ved Indbrudet. Han begiver sig ned i sit Værelse, hvor han — selv ubevæbnet —, da Lyset tændes, befinder sig overfor en Re-

volvermunding. Situationen er et Øjeblik meget kritisk, men da faar han uventet Undsætning af Otto, der jager et Bøsse-løb gennem Ruden og saaledes gør sig til Herre over Stillingen i de faa Sekunder, det varer, før Politiet kommer til og arresterer den falske Guvernante og hendes Kammerat.

Skamfuld maa Direktør Smith nu tilstaa for sig selv, at han tidligere burde have lyttet til sine Børns advarende Røster, og han lover, at han fra nu af vil ofre Børnene al den Tid og Interesse, de har retfærdigt Krav paa, i Stedet for at overlade deres Opdragelse til vilkaarlige Mennesker, hvis moralske Indhold han har ringe eller slet intet Kendskab til.

D e n l i l l e H e l t .

Personerne:

Erik Smith, Direktør.....Carl Alstrup
Elise Smith, hans Hustru.....Henny Lauritzen.
Otto) deres Børn
Ulla)
Jonna Smith, Erik Smiths Moder.....Amanda Lund.
Karen, gammel Pige hos Enkefru
Smith.....Mathilde Felumb-Friis.
Lola Johnsen, Aventyrerske.....Stella Lind
Jim Harrison, hendes Medhjælper....Carl Hintz

Direktør Smith's Hustru har længe været syg, men i den sidste Tid har Sygdommen taget til i en betænkelig Grad, og en Dag indtræffer, da Lægen maa erklære, at der nu ikke længere er Haab om at redde hendes Liv. Hun har kun faa Timer tilbage at leve i.

Omkring Dødslejet samles de nærmeste Slægtninge, Manden Erik Smith, hans Moder, den hvidhaarede, hyggelige Fru Jonna Smith, og Ægteparrets to Børn, Drengen Otto, og hans nogle Aar yngre Søster Ulla. En af sine sidste Sætninger henvender den døende Kvinde til Otto, hvem hun moderligt formanende paalægger at værne om sin lille Søster.

Et Aars Tid er forløbet siden denne sørgelige Begivenhed i det Smith'ske Hjem. Direktør Smith er begyndt at forvinde sin Sorg, men samtidig synes det, som om hans Interesse for Børnene er i Aftagende. Han har helt og holdent overladt Opdragelsen af dem til en Guvernante Frk. Lola Johnsen, og i de smaa, næsten daglige Stridigheder, som udkæmpes mellem Børnene og Guvernanten, staar han bestandig paa Guvernantens Parti imod Børnene, der med Barnets sikre Instinkt føler, at Frk. Johnsen har ondt i Sinde. Muligvis frygter de ogsaa, at hun vil søge at trænge ind i den Plads, Moderen har efterladt sig i Hjemmet.

Børnene har Ret i deres Anelser. Under Guvernantens Forklædning skjuler sig en gemen Forbryderske, der har planlagt et Indbrud hos Direktør Smith og alene derfor har taget Plads i Huset som Guvernante. Og Heldet synes at tilsmile hendes Plan, eftersom

(Den lille Helt)

-2-

Direktør Smith selv lader sig besnøre af hendes intrigante Væsen og forholder sig fuldkommen døv overfor Børnenes Klager - ja, han foreholder endog Børnene det urigtige i bestandig at tale ondt om Frk. Johnsen, der dog altid er saa venlig mod dem.

Nogle Aftener senere da Børnene - som ofte før - staar henskuden i Beskuelsen af Moderens Billede - træder Guvernanten ind i Barneværelset. I et Anfald af Forbitrelse, river hun, trods Børnenes ivrige Protester, Billedet ned. Aldrig saasnart er hun atter ude af Værelset, før Børnene lægger Raad op for at tage Bestemmelse om, hvad de skal foretage sig i Anledning af dette nye Overgreb. De enes om, at Otto straks skal fortælle Faderen om det.

Guvernanten er imidlertid gaaet ind til Direktør Smith for - som hun selv siger - at klage over Børnenes sidste Uartigheder. Hun vil ikke længere finde sig i den Behandling, hun er udsat for fra Børnenes Side og vil sige sin Plads op. Direktør Smith opbyder al sin Evne for at overtale hende til at blive. Da Otto aabner Døren til Faderens Værelse, ser han Faderen staa bøjet over Guvernanten paa en Maade, saa at det fra den Plads, hvor Drengen staar, ser ud som om Faderen kysser Guvernanten. Uden at give sig tilkende trækker Otto sig tilbage.

Samme Nat forlader Otto og Ulla Barndomshjemmet og begiver sig til Bedstemoderen. I et Brev, som de efterlader i Barneværelset, skriver de til Faderen, at da de mærker, at de er til Ulejlighed, og at han foretrækker Guvernanten, er de gaaet hen til en, der holder mere af dem. Mellem Bedstemoderen, der tager sig varmt af Børnenes Sag, og Direktør Smith kommer det til en alvorlig Forklaring, og de enes om foreløbig at lade Otto og Ulla blive i Bedstemoderens Varetægt.

Otto vil imidlertid ikke derfor give tabt overfor Guvernanten. Ved daglig at udsponere hende faar han tilsidst oplyst, hvor hun har sine Konferencer med en Mand, der øjensynlig er hendes trofaste

Hjælper, og her belurer han en Dag en Samtale, hvoraf han forstaar, at Indbrudet hos Faderen skal finde Sted samme Nat Klokken 2. Uden at indvi andre end Ulla i sine Planer bestemmer han at handle paa egen Haand, og han vil gaa saa forsigtigt til Værks, at han kan gribe Forbryderne paa fersk Gerning.

Den, der den Nat havde passeret Bedstemoderens lille, hyggelige Hus, vilde være bleven Vidne til et ejendommeligt Optog, bestaaende af Ulla med Hatteslag over Hovedet og Otto, bevæbnet med en gammel Bøsse, der en Gang har tilhørt hans Bedstefader.

Da Frk. Lola Johnsen Klokken 2 mødes med sin Hjælper i Haven til Direktør Smiths Villa, ved hun ikke, at ethvert af hendes og hendes Hjælpers Skridt følges af to opmærksomme Øjepar. Da de to mistænkelige Personer er trængt ind i Huset, sender Otto Søsteren efter Politi, medens han selv stiller sig paa Vagt udenfor det Vindue, indenfor hvilket Pengeskabet staar. Inde i Huset er Direktør Smith inidlertid vaagnet under Larmen ved Indbrudet. Han begiver sig ned i sit Værelse, hvor han - selv ubevæbnet - da Lyset tændes befinder sig øvebfør en Revolvermunding. Situationener et Øjeblik meget kritisk, men da faar han uventet Undsætning af Otto, der jager et Bøsseløb gennem Ruden og saaledes gør sig til Herre over Stillingen i de faa Sekunder det varer, før Politiet kommer til og arresterer den falske Guvernante og hendes Kammerat.

Skamfuld maa Direktør Smith nu tilstaa for sig selv, at han tidligere burde have lyttet til sine Børns advarende Røster, og han lover, at han fra nu af vil ofre Børnene al den Tid og Interesse, de har retfærdigt Krav paa, i Stedet for at overlade deres Opdragelse til vilkaarlige Mennesker, hvis moralske Indhold han har ringe eller slet intet Kendskab til.

(Den lille Helst)

Hjælper, og her behøver han en Dag en Samtale, hvoraf han forventer, at Indbrudet hos Kæderen skal finde Sted samme Nat Næsten 8. Uden at indvise andre end Ulla i sine Planer bestemmer han at handle paa egen Haand, og han vil paa saa forsvigtigt til Værke, at han kan give Forhrydning paa forsk Gerning.

Den, der den Nat havde passeret Købstadens lille, hyggelige Hus, vilde være bleven Vidne til et ejendommeligt Optog, bestaaende af Ulla med Hattesag over Hovedet og Otto bevæbnet med en gammel Bøsse, der en Gang har tilhørt hans Bedstefader.

Da Frk. Lise Johansen Næsten 2 uger med sin Hjælper i Haven til Direktør Smiths Villa, ved sig, at etvært at hendes og hendes Hjælperes Skurke, som de to mistænkelige Personer, sender Otto Søsteren efter Helst, medens hun selv venter der. Vidne, indbruder kvikket den Nat, inde i Huset er Direktør Smith indbrudt vægnet under Larmen ved Indbrudet. Han begi-

ver sig ned i sit Værelse, hvor han - selv ubevæbnet - da lyset tændes befinder sig overfor en Revolvervandsing. Situationen er Øjeblik meget kritisk, men da Lise har været Understøttelse af Otto, der Jager et Bøsseled gennem Røgen og sætter sig til Hætte over Skillingen i de få Sekunder det varer, før Politiet kommer til og arresterer den falske Gørvand og hendes Kammerat.

Skæbnen som Direktør Smith nu tilfaldt for sig selv, at han tidligere havde lyttet til sine Børns advarende Råder, og han lover, at han fra nu af vil ofre Børnene al den Tid og Interes- se, der kan retfærdigt kræves, i Stedet for at overlade dem Op- dragelse til vikarierende Mennesker, hvis moralske Indhold han har

V ä t e r c h e n s S c h u t z e n g e l .

Ein Drama für solche, die Kinder lieb haben.

Personen:

Georg Hartwig, Direktor.....Carl Alstrup
Elise, seine Frau.....Henny Lauritzen
Heinz) ihre Kinder
Bärbele)
Grossmama.....Amanda Lund
Lola Funk.....Stella Lind.

Die Gattin des Direktors Georg Hartwig ist schwer erkrankt, und der Arzt kann den tiefbetrübten Angehörigen keine Hoffnung auf eine Besserung mehr machen. Elise, deren Seele sich schon in jeder Dämmerung befindet, die dem Sterben vorangeht, reisst sich noch einmal von dem Schatten des Todes los, um von ihren beiden heissgeliebten Kindern, Heinz und Bärbele, Abschied zu nehmen. Tränen in den Augen, verspricht der Knabe seiner Mutter, stets auf sein kleines Schwesterchen achten und es von Herzen lieb haben zu wollen. Dann sinkt sie zurück und stirbt, die weiche Wange ihres blondlockigen kleinen Mädchens an ihrer erkaltenden.

Ein Jahr vergeht. Lola Funk ist die Erzieherin der mutterlosen Kinder geworden. Aber mit ihrem ungleichen und unfreundlichen Wesen hat sie sich weder den Gehorsam noch die Liebe der Kinder zu verschaffen verstanden, die um so fester zueinander halten, je weniger Verständnis sie bei ihr finden. Es kommt schliesslich dazu, dass die Kinder ihre Anwesenheit fürchten und sich ihr trotzig verschliessen. Auch des Vaters Autorität, der auf Verlangen der Gouvernante, den Kindern ernstlich ins Gewissen redet, vermag daran nichts zu ändern. Mit ihren feinen Instinkten haben die Kinder ganz richtig erraten, dass Lola keine Achtung verdient. Leider ahnt Georg Hartwig nicht, aus welchen Niederungen der menschlichen Gesellschaft sie entstammt. Die Frau, der er seine Kinder anvertraut hat, plant nichts Geringeres als einen Diebstahl mit Unterstützung ihres Bruders Robert, der sie heimlich von Zeit zu Zeit im Parke trifft. Bei einer dieser Zusammenkünfte wird sie von Heinz gesehen, der zufällig in der Nacht

aufgestanden und an das Fenster herangetreten ist. Der scharfsinnige kleine Junge, der sofort fühlt, dass hier etwas nicht in Ordnung ist, eilt zu seinem Vater, um ihm seine Beobachtung mitzuteilen. Nun hat aber Lola Funk den kleinen Schatten am Fenster wohl bemerkt, und als sich Georg Hartwig in ihr Zimmer begibt, um sich von ihrer Abwesenheit zu vergewissern liegt sie bereits mit dem harmlosesten Gesicht im Bett. Heinz wird ausgescholten, während sich Lola vornimmt, ein ander Mal vorsichtiger zu sein. Einige Abende später kommt es zum offenen Bruch zwischen der Gouvernante und den Kindern. Bärbele begeht bei Tisch eine kleine Ungezogenheit, die Lola zu heftigen Scheltworten veranlasst. Damit ruft sie jedoch nur den Widerspruch des Kindes wach, das bei seinem Bruder ausserdem noch Unterstützung findet. Schliesslich schickt der Vater zur Strafe die Kleinen hungrig vom Tisch, um dann der Erzieherin aufrichtig seine Meinung zu sagen. Wer sich so gutherzigen Kindern gegenüber, wie die seinen, nicht in Respekt zu setzen versteht, scheint doch nicht die richtigen Erziehungsmittel anzuwenden. Ueber diese Vorwürfe heftig empört, begibt sich Lola in das Spielzimmer, wo sie die Kinder vor dem Bilde ihrer toten Mutter findet. Da sie mit Recht fühlt, dass diese Sehnsucht nach der Verstorbenen sich gegen sie richtet, verliert sie völlig die Beherrschung. Sie reisst den Kindern das Bild aus der Hand und bringt es in ihre Stube, um dann sofort ihre Stellung zu kündigen. Die Kinder halten inzwischen Kriegsrat und Heinz wird fortgeschickt, um vom Vater das Bild der Mutter zurückzuverlangen. Der Junge kommt jedoch wenige Augenblicke später schluchzend vor Zorn zurück. Er hat gesehen, wie sein Vater sich über das aufregte Fräulein beruhigend gebeugt hat und glaubt nichts anderes, als dass er sie geküsst habe. Wenn Papa es mit der "greuligen" Lola hält, ist für seine "beiden Kleinen", wie Bärbele sagt, kein Platz mehr in seinem Hause. Heinz und sein Schwesterchen entschlossen sich, bei der guten Grossmama Zuflucht zu suchen und pöcken so-

gleich ihr Bündel. Bevor sie aber fortgehen, holen sie sich Mütterchens Bild aus dem Zimmer des Fräuleins und schreiben ihrem Vater mit grosser Kunst und heissem Bemühen einen Abschiedsbrief. Dann geht die Reise in Begleitung des Porzellanschweins und der einbeinigen Puppe "Frau Meyer" durch den Garten auf die Landstrasse hinaus. Da aber der Weg zur Grossmama sehr weit ist, fällt Bärbele unterwegs vor Müdigkeit um und schläft sogleich auf ihrem Bündel hockend ein. Heinz sieht sich nun gezwungen, dem Leben des Porzellanschweins ein jähes Ende zu bereiten, um die in seinem Leibe befindlichen Silbermünzen in eine Autofahrt umzusetzen. Um halb elf befinden sich die Kinder am Ziele ihrer Wanderung. Aber wie erschrecken Grössmütterchen und ihre alte Dienerin, als um diese späte Zeit die Hausglocke heftig und andauernd zu bimmeln beginnt. Nach langem Zögern wagen sich die beiden alten Frauen an die Haustür, und da haben sie die Bescherung! Bärbele, welche die Tür als Rückenlehne benutzt hat, kugelt vor die Füsse ihrer erschrockenen Grossmutter, die alles andere, nur nicht gerade ihre Enkelkinder um diese Stunde erwartet hat. Während Bärbele im warmen Zimmer die Augen sofort wieder schliesst, erzählt Heinz aufgeregt, was sich zu Hause zugetragen hat. Die Grossmutter, die von der Nachricht, dass sich ihr Sohn in das Kinderfräulein verliebt hat, nichts weniger als unangenehm berührt ist, denkt aber auch an Georgs Angst und Sorge, falls er das Verschwinden der Kinder entdeckt, und eilt sofort hin, um ihn von ihrer glücklichen Ankunft in ihrem Hause zu verständigen. Kurz bevor sie bei ihrem Sohne eintrifft, hat die Gouvernante die Flucht der Kinder entdeckt und dem Direktor den rührenden Abschiedsbrief gebracht. Hartwig verliert nun wirklich die Geduld und macht Lola in heftigsten Worten für alles, was geschehen ist, verantwortlich. Die unliebsame Auseinandersetzung wird durch seine Mutter unterbrochen, die Lola mit eisigem Tone auffordert, das Zimmer zu verlassen. Nun lehnt zwar Georg Hartwig entschieden jede zärtliche Regung für die Erzieherin seiner Kinder ab und wirft seinem Jungen Unwahrhaftigkeit

vor, aber auch er erkennt, dass die Kinder in seinem Hause augenblicklich nicht gut aufgehoben seien und daher der Grossmutter am besten überlassen bleiben. Heinz und Bärbele führen nun ein Leben wie die Götter; denn die gute Grossmama verwöhnt sie vom Morgen *bis* zum Abend. Allein Heinz vergisst darüber nicht die Sorge um den Vater. Wie ein kleiner Indianer beobachtet er die Erzieherin und verfolgt sie bis in einen düsteren Hof, wo er durch ein offenes Kellerfenster hört, wie sie sich mit einem fremden, unheimlich aussehenden Mann für die kommende Nacht um zwei Uhr verabredet. Der Knabe schleicht sich zurück und weiht sein Schwesterchen in alles ein. Da die Kinder fürchten müssen, doch nur gescholten zu werden, wenn sie ihren Vater warnen, entschliessen sie sich, in der Nacht heimlich Grossmütterchens Haus zu verlassen und ihren Vater zu beschützen. Heinz nimmt zu diesem Zweck des verstorbenen Grossvaters Flinte und seine Patronen mit. Bärbele hüllt sich in einen dunklen Umhang, und so ziehen die beiden kleinen Schutzengel auf ihr Abenteuer aus. Unter einem Busch im Garten versteckt, beobachten die Kinder, wie die Gouvernante den fremden Mann ins Haus einlässt. Dann wird Bärbele ausgeschiedt, um den Polizisten zu holen, der wenige Häuser weiter postiert ist, während Heinz selbst mit seiner Flinte vor dem Arbeitszimmer des Vaters wacht. Georg Hartwig wird zu dieser Zeit von einem seltsamen Geräusch geweckt. Er eilt ihm nach und entdeckt die Gouvernante und den Fremden, die sich an seinem Geldschrank zu schaffen machen. Ein Zweikampf zwischen den beiden Männern beginnt, der durch Heinzens drohend durch das Fenster gehaltenen Flintenlauf und die beiden Polizisten, die Bärbele alarmiert hat, entschieden wird. Während Lola und ihr Gefährte abgeführt werden, versöhnt sich der Vater mit seinen beiden, heldenhaften, kleinen Schutzengeln, die er jetzt ganz gewiss nie wieder von seiner Seite lassen wird.

